

Dosarul nr. 2ra-1986/21

2-19130271-01-2ra-15122021

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru, Judecător – A. Brăgaru

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău, Judecători – M. Anton, A. Pahopol, V. Cotorobai

Î N C H E I E R E

02 februarie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, Judecătorul
Judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursurilor declarate de Parfentiev Vitalie, Ministerul Justiției al RM și de Procuratura Generală a RM,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Parfentiev Vitalie către Ministerul Justiției al RM, intervenienți accesorii Procuratura Generală a RM și Serviciul Vamal al RM, cu privire la constatarea faptului atragerii ilegale la răspundere penală, repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești și, compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2021, prin care a fost casată hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 iulie 2020 și emisă o nouă hotărâre,

c o n s t a t ă :

La 05 august 2019, Parfentiev Vitalie a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției al RM, solicitând încasarea prejudiciului material în mărime de 368633,88 lei și a prejudiciul moral în mărime de 800000 lei, cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

În motivarea acțiunii Parfentiev Vitalie a indicat, că a fost pus sub învinuire de săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 42 alin. (5) și art.248 alin. (5) lit. b) și lit.d) din Codul penal, fiindu-i imputată săvârșirea infracțiunii de contrabandă prin înlăturarea obstacolelor care făceau imposibilă săvârșirea infracțiunii, folosindu-se de situația de serviciu.

Prin sentința Judecătoriei Hâncești din 27 aprilie 2015, a fost condamnat împreună cu Apostu Vladimir și Rusu Alexandru, în baza art. 42 alin. (5) și art. 248 alin. (5) lit. b) și lit.d) din Codul penal, la 5 ani închisoare, fiecare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în cadrul Serviciului Vamal pe un termen de 5 ani, fiecare.

Termenul de executare a pedepsei stabilită lui Parfentiev Vitalie, a fost calculat începând cu 27 aprilie 2015, incluzând în termenul de pedeapsă și termenul reținerii/ținerii lui sub arest de la 14 decembrie 2012 până la 14 martie 2013 și, de la 21 martie 2013 până la 08 aprilie 2013.

Ulterior, conform deciziei Curții Supreme de Justiție din 05 mai 2017, Parfentiev Vitalie a fost achitat de săvârșirea infracțiunii încredințate, din motiv că nu a comis infracțiunile de care a fost acuzat.

Astfel, reclamantul a declarat că instanțele inferioare au emis hotărâri și decizii eronate în temeiul unor presupuneri și a unor probe, care nu au putut demonstra vinovăția lui.

Mai mult ca atât, organele de urmărire penală au pus sub învinuire o persoană nevinovată, care are la întreținere doi copii minori, aplicându-i măsuri procesuale de constrângere, în condițiile în care el nu se eschiva sub nicio formă de la urmărirea penală, a acceptat să dea declarații.

Respectiv, reclamantul a remarcat că, în perioada 14 decembrie 2012 – 21 ianuarie 2013 a fost în arest în izolatorul Direcției Generale de Poliție a municipiului Chișinău, str. Tighina, 6, în perioada 22 ianuarie 2013 – 14 martie 2013 i-a fost aplicată măsură preventivă sub formă de arest la domiciliu, în perioada 21 martie 2013 – 08 aprilie 2013 i-a fost aplicată măsura preventivă sub formă de control judiciar, iar ca urmare a pronunțării sentinței Judecătorei Hâncești din 27 aprilie 2015, a fost ținut în stare de arest până la data de 02 mai 2017, când a fost emisă decizia Curții Supreme de Justiție cu privire la achitare.

În altă ordine de idei, reclamantul a menționat că învinuirea înaintată a stat la baza suspendării raporturilor de muncă pe care le avea cu Serviciul Vamal al RM, fapt ce se confirmă prin Ordinul nr. 1183-2 din 14 decembrie 2012, pe motivul presupusei implicări a acestuia în trecerea licită peste frontiera de stat a produselor de tutungerie.

Ulterior, contractul individual de muncă a fost încetat, în mod unilateral de către angajator, pe motivul expirării termenului pentru care a fost încheiat, fapt care în opinia reclamantului s-a produs cu încălcarea art. 83 alin. (3) din Codul muncii.

În aceste condiții, reclamantul consideră că învinuirea înaintată neîntemeiat, precum și hotărârile și deciziile instanțelor de judecată adoptate pe marginea acestui caz, l-au privat ilegal de libertate pe o perioadă de 847 zile, ducând la pierderea locului de muncă și imposibilitatea restabilirii la locul de muncă anterior deținut.

Drept urmare, consideră că repararea prejudiciului material și moral de către stat pentru punerea ilegală sub învinuire și condamnare ilegală este unica posibilitate de a fi reabilitat în urma acțiunilor ilegale săvârșite în privința lui.

Cu referire la quantumul prejudiciului material, cu titlu de salariu pentru perioada în care a fost privat de dreptul de a munci, reclamantul a menționat că acesta constituie 368633,88 lei calculat pentru 92 de luni pentru perioada decembrie 2012 - august 2019, reieșind din salariul mediu lunar pentru anul 2012, conform adeverinței din 16 octombrie 2017.

Referitor la prejudiciul moral în mărime de 800000 lei, a menționat că această sumă este una echitabilă în condițiile în care urmărirea penală și cauza penală cumulativ a durat ceva mai mult de 4 ani și șase luni, perioada în care reclamantul a fost ilegal privat de libertate în termen de 847 de zile, și în care familia acestuia, soția și doi copii minori au fost lipsiți de grija și suportul tatălui, inclusiv financiar, fiind supuși unor presiuni psihologice enorme legate de soarta cazului dat.

Pe parcursul examinării cauzei, Parfentiev Vitalie a depus o cerere de concretizare, prin care a solicitat încasarea prejudiciului material în mărime de 378180 lei și a prejudiciului moral în mărime de 1400000 lei.

Prin încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 20 noiembrie 2019, au fost introduși în proces, Serviciul Vamal al RM și Procuratura Generală a RM, în calitate de intervenienți accesorii din partea pârâtului.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 16 iulie 2020, chemare în judecată depusă de Parfentiev Vitalie a fost admisă parțial.

S-a încasat din contul bugetului de stat al Republicii Moldova, prin intermediul Ministerului Justiției al RM, în beneficiul lui Parfentiev Vitalie prejudiciului material în mărime de 219130 lei și prejudiciul moral în mărime de 800000 lei.

În rest, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 18 iulie 2020, Procuratura Generală a RM a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 16 iulie 2020, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri, privind respingerea acțiunii înaintate de Parfentiev Vitalie.

La 27 iulie 2020, Ministerul Justiției al RM a contestat cu apel hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 16 iulie 2020, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

La 14 august 2020, Parfentiev Vitalie a contestat cu apel hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 16 iulie 2020, solicitând casarea parțială a acesteia și emiterea unei noi hotărâri, prin care să fie dispusă încasarea din contul statului în beneficiul lui Parfentiev Vitalie a prejudiciului material în mărime de 378180 lei și a prejudiciului moral în sumă de 1400000 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2021, s-a respins apelul declarat de Parfentiev Vitalie.

S-au admis apelurile declarate de Ministerul Justiției al RM și Procuratura Generală a RM și s-a casat hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru, din 16 iulie 2020 cu emiterea unei noi hotărâri, prin care:

- S-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Parfentiev Vitalie către Ministerul Justiției al RM, intervenienți accesorii Procuratura Generală a RM și Serviciul Vamal al RM, cu privire la constatarea faptului atragerii ilegale la răspundere penală, repararea prejudiciului material și moral cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești și, compensarea cheltuielilor de judecată;

- S-a încasat de la Bugetul de stat, prin intermediul Ministerului Justiției al RM, în beneficiul lui Parfentiev Vitalie, echivalentul prejudiciului moral, în sumă de 500000 lei, cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești;

- În rest, pretențiile lui Parfentiev Vitalie, au fost respinse ca nefondate.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a menționat că instanța de fond neîntemeiat a admis pretenția cu privire la repararea prejudiciului material, sub forma salariului ratat, iar în partea pretenției privind repararea prejudiciului moral, a stabilit eronat cuantumul acesteia.

Astfel, cu referire la prejudiciu material pretins de Parfentiev Vitalie, cu titlu de salariu neachitat pentru perioada aflării sub incidența procedurii penale, instanța de apel a menționat că, după cum s-a constatat din circumstanțele cauzei, suspendarea din funcție a lui Parfentiev Vitalie, nu a avut loc în rezultatul demersului organului de urmărire penală sau a acuzării lui, dar la discreția angajatorului pentru a fi verificate presupunerile privind implicarea acestuia în trecerea ilicită peste frontiera vamală a produselor de tutungerie.

Mai mult ca atât, instanța de apel a remarcat faptul că Parfentiev Vitalie a contestat ordinul în cauză, însă acțiunea lui a fost respinsă pe motiv de tardivitate, în acest sens, Curtea Supremă de Justiție pronunțându-se în ultimă instanță la 05 iunie 2019.

Corespunzător, Curtea de Apel Chișinău a conchis că neachitarea salariului reclamantului/apelant Parfentiev Vitalie, nu poate fi pusă pe seama acțiunilor organului de urmărire penală și a instanțelor de judecată.

În continuare, cu referire la cuantumul prejudiciului moral instanța de apel a menționat că suma de 800000 lei, acordată de instanța de fond în acest sens, este una excesivă.

Astfel, echivalentul bănesc al prejudiciului moral suportat de Parfentiev Vitalie, prin prisma circumstanțelor cauzei, raportate la jurisprudența CtEDO și specificul economico-social al Republicii Moldova, ar consitui 500000 lei, suma care constituie o remediere reală, necesară și rezonabilă, care constituie, de altfel, o satisfacție echitabilă în sensul Legii nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998.

La 18 noiembrie 2021, a fost înregistrat recursul Ministerului Justiției al RM prin care s-a solicitat casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 16 iulie 2020 și a deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2021 cu emiterea unei noi hotărâri privind respingerea acțiunii depuse de Parfentiev Vitalie.

În motivarea cererii de recurs, s-a invocat că instanțele de judecată au aplicat eronat normele din Legea nr. 1545-XII din 25 februarie 1998 ”privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești”, or, pentru a dispune încasarea prejudiciului cauzat, în temeiul legii citate, este necesară întrunirea cumulativă, atât a circumstanțelor prevăzute de art. 6, cât și a celor prevăzute de art.3, acestea fiind indisolubile și neputând fi aplicate separat.

De asemenea, s-a menționat că nu orice acțiune a organelor de drept și a instanțelor judecătorești atrage după sine răspunderea Statului.

Suplimentar, recurentul consideră că acțiunea reclamantului/intimat este neîntemeiată, deoarece în speță nu au fost constatate temeiurile prevăzute la Legea nr. 1545-XII din 25 februarie 1998 ”privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești”. Mai mult ca atât, dreptul la despăgubire apare doar dacă se demonstrează, printr-un act judecătoresc de dispoziție irevocabil, că acțiunile întreprinse de organul de urmărire penală sunt/au fost ilegale.

Reieșind din circumstanțele cauzei, prin prisma reglementărilor normelor menționate mai sus, recurentul remarcă faptul că la materialele cauzei nu există niciun act procedural definitiv și irevocabil al instanței de judecată sau al organului ierarhic superior, prin care s-a stabilit ca fiind ilegale măsurile procedurale întreprinse de organul de urmărire penală.

Prin prisma normei art. 3 din Legea nr. 1545-XII din 25 februarie 1998 ”privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești”, se menționează că este reparabil prejudiciul material și moral cauzat persoanei fizice sau juridice în urma reținerii ilegale, aplicării ilegale a măsurilor preventive sub formă de arest, de declarație de a nu părăsi localitatea sau țara, tragerii ilegale la răspundere penală; condamnării ilegale, confiscării ilegale a averii, supunerii legale la muncă neremunerată în folosul comunității; efectuării ilegale, în cazul urmăririi penale ori judecării cauzei penale, a percheziției, ridicării, punerii ilegale sub sechestru a averii, eliberării sau suspendării ilegale din lucru (funcție), precum și în urma altor acțiuni de procedură care limitează drepturile persoanelor fizice sau juridice; supunerii ilegale la arest administrativ, reținerii administrative ilegale sau aplicării ilegale a amenzii administrative de către instanța de judecată; efectuării măsurilor operative de investigații cu încălcarea prevederilor legislației; ridicării ilegale a documentelor contabile, a altor documente, a banilor, a ștampilelor, precum și în urma

blocării conturilor bancare.

În această ordine de idei, recurentul consideră că instanțele inferioare neîntemeiat au admis pretențiile reclamantului/intimat și au dispus încasarea sumelor cu titlu de prejudiciu moral și material în cuantumul corespunzător.

La 02 decembrie 2021, prin intermediul serviciului poștal, Procuratura Generală a RM a depus cerere de recurs, prin care a solicitat casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2021 cu emiterea unei noi hotărâri privind respingerea acțiunii depuse de Parfentiev Vitalie.

În motivarea cererii de recurs s-a menționat că instanțele de judecată neîntemeiat au stabilit oportunitatea compensării prejudiciului moral, deoarece, acțiunile de urmărire penală au fost realizate în limitele prevederilor legislației procesuale și materiale, iar pe parcursul urmăririi penale și judecării cauzei penale de acuzare, Parfentiev Vitalie nu a prezentat careva reclamații aferent acțiunilor ilegale ale organului de urmărire penală și a Procuraturii, manifestate prin presiune psihologică sau fizică asupra sa, în scopul obținerii de la acesta a declarațiilor sau eventual a recunoașterii vinovăției.

De asemenea, recurenta a remarcat faptul că în baza sentinței de achitare adoptată în privința lui Parfentiev Vitalie, actele procesuale sau acțiunile organului de urmărire penală sau ale Procuraturii, nu au fost recunoscute ca ilegale sau declarate nule.

Mai mult ca atât, în cadrul urmăririi penale, Parfentiev Vitalie nu a fost limitat în drepturile sale, față de bănuit/învinuit/condamnat nefiind aplicate restricții sau interdicții care să-l limiteze în drepturi.

În concluzie, recurenta a menționat că instanța de judecată eronat a dispus încasarea prejudiciului moral, deoarece, Parfentiev Vitalie nu a demonstrat încălcarea drepturilor sale, prin prisma art. 118 din Codul de procedură civilă, iar cuantumul compensației în mărime de 500000 lei, de fapt exced cuantumul rezonabil de acordare a prejudiciului moral pe asemenea cauze și contravine normelor de drept material aplicabile la caz.

La 03 decembrie 2021, a fost înregistrată cererea de recurs depusă de Parfentiev Vitalie, prin care s-a solicitat casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2021 și parțial a hotărârii Judecătoreiei Chișinău, sediul Centru din 16 iulie 2020, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care să fie dispusă încasarea din contul statului în beneficiul lui Parfentiev Vitalie a prejudiciului material în mărime de 378180 lei și a prejudiciului moral în sumă de 1400000 lei.

În motivarea recursului declarat de Parfentiev Vitalie se indică, că instanțele de judecată urmau să dispună încasarea salariului pentru toată perioada începând cu decembrie 2012 și până la data înaintării cererii suplimentare de chemare în judecată – 20 noiembrie 2019.

În context, recurentul a considerat eronată concluzia instanței de apel cu privire la temeiurile suspendării raporturilor de muncă.

Totodată a considerat irelevantă referirea instanței la contestarea în ordine de contencios administrativ a actului de suspendare emis de angajator, deoarece exercitarea acestui drept nu lipsește persoana de dreptul de a înainta o acțiune civilă privind încasarea prejudiciului.

Astfel, recurentul a menționat că în privința admiterii în parte a pretențiilor de încasare a prejudiciului material, prima instanță nu au ținut cont de prevederile art. 14 alin. (1) al Legii nr. 1545-XIII din 25 februarie 1998 ”privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești”.

În context, recurentul a remarcat faptul că a solicitat angajatorului repunerea în funcția

deținută, în termen de o lună de la data emiterii deciziei de achitare, precum și că a participat la concursuri de angajare în funcții similare organizate de către Serviciul Vamal, deși Serviciul Vamal era obligat să asigure restabilirea persoanei la locul de muncă anterior ocupat, acest lucru nu a fost realizat, iar mai mult de doi ani, recurentul nu a putut să-și găsească un loc de muncă.

Respectiv, instanțele inferioare nu au ținut cont de circumstanțele legate de pierderea unui loc de muncă, în condițiile în care apelantul are la întreținere copii minori, or, angajarea în câmpul muncii după o sentință de condamnare este dificilă, fapt care de asemenea i-a generat frustrări și suferințe psihice, iar prejudiciul moral în mărime de 1400000 lei ar constitui o satisfacție echitabilă.

În concluzie, a remarcat faptul că diminuarea cuantumului prejudiciului moral, în lipsa unor argumente plauzibile, constituie o încălcare gravă a dreptului la un proces echitabil.

Cu referire la prevederile art.434 alin.(1), (2) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil menționează că, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2021, a fost expediată participanților la proces la 03 octombrie 2021, prin intermediul poștei electronice. (f.d.11, vol.II)

Astfel, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, consideră că recursul Ministerului Justiției al RM din 18 noiembrie 2021, recursul Procuraturii Generale a RM din 02 decembrie 2021 și recursul lui Parfentiev Vitalie din 03 decembrie 2021, sunt în termen.

Analizând temeiurile invocate în cererile de recurs, în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul consideră că recursurile Ministerului Justiției al RM, a Procuraturii Generale a RM și a lui Parfentiev Vitalie sunt neîntemeiate și urmează a fi declarate inadmisibile, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurenților este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării acelei/aceleor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurenți nu pot duce la admisibilitatea recursurilor, deoarece, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în

condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursurilor, fiind lipsite de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenților cu soluția dată de instanțele de judecată precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursurilor, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurenților, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acestora cu soluția dată de instanța de apel și prima instanță, iar argumentele recursurilor nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune casarea actelor judecătorești contestate.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în recursurile declarate de Ministerul Justiției al RM, Procuratura Generală a RM și de Parfentiev Vitalie.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursurilor ca fiind admisibile.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibile recursurile declarate de declarate de Parfentiev Vitalie, Ministerul Justiției al RM și de Procuratura Generală a RM.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Svetlana Filincova,

Judecătorii

Galina Stratulat,

Maria Ghervas